

Stemmer ikke:

Chr. Hansen, Hyller, Jessen, Keiser-Nielsen, K. M. Klausen, Eduard Larsen, Mads Larsen, Marott, Mortensen, P. Munch, Ferdinand Nielsen, Hans Nielsen (Skanderborg Amts 1ste Valgkreds), Martin Olsen, Sigvald Olsen, L. Pedersen, Povlsen, H. Rasmussen, Rode, Rørdam, Schmidt, Slengerik, Wiinblad, Wilmann, Zahle, J. Andersen, Andreasen, Bang, Ivar Berendsen, Alfred Christensen, N. C. Christensen og Deuntzer.

Fraværende med Orlov:

Grønberg, Jacobsen, Johannes Jensen, Jensen-Sønderup, Kierkegaard, A. C. Meyer, N. C. Rasmussen, Sabroe, Stauning og J. Sørensen.

Fraværende:

Kr. Jensen, Laursen, Johannes Pedersen, K. Pedersen, Christian Rasmussen, Samuelsen, Schovelin, Thomsen (syg), Borgbjerg og Poul Christensen.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Lovforslaget vil nu blive tilstillet Konseilspræsidiat.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om militære Personers Skattepligt.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3003.)

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Andreasen): Det Lovforslag, som jeg paa Medforslagsstilleres og egne Vegne skal tillade mig at anbefale til det høje Ting, angaar Spørgsmaalet om at ophæve det kommunale Skatteprivilegium, som ifølge den bestaaende Lovgivning tilkommer Militærpersoner her i Landet. Lovforslaget er let overskueligt. Ærede Medlemmer ville se, at det kort og godt gaar ud paa at ophæve de Bestemmelser i Lov af 30. September 1909 om Lønninger m. v. ved Hæren og i Lov af 30. September 1909 om Lønninger m. v. ved Søværnet, hvorefter der er sikret Militærpersoner, at der ikke kan paalignes dem en højere kommunal Skat end 2 pCt. af Lønningen. Det Lovforslag, her foreligger, blev af de samme Medlemmer af Tinget forelagt i forrige Rigsdagssamling.

Det blev forelagt her i Tinget den 10. Februar 1911, kom til 1ste Behandling den 9. Marts og henvistes til et Udvalg paa 11 Medlemmer. Som Ordfører for Forslagsstillerne udtalte jeg den Gang, at jeg ikke ansaa Udvalgsbehandling for nødvendig, da Sagen efter min Mening er saare lige til; man maa hurtigt kunne tage sit Standpunkt her: enten vil man være med til at ændre dette efter vor Mening ganske urimelige og meningsløse Forhold, der nu bestaar, eller ogsaa vil man ikke være med dertil. Flertallet her i Salen ønskede imidlertid Sagen henvist til et Udvalg, og dette Udvalg begyndte da ogsaa sit Arbejde. Men der fremkom fra en vis Side i Udvalget straks Krav om, at der skulde rettes Henvendelse til Indenrigsministeren om at faa fremskaffet Oplysning om, hvorledes den kommunale Skatteprocent var i de forskellige Garnisonsbyer her i Landet. Naar et saadant Ønske fremkommer, er det naturligvis vanskeligt at modsætte sig det; jeg mente, at man kunde have fremmet Sagen uafhængigt af, hvad en saadan Henvendelse til Indenrigsministeren vilde bringe Udvalget i Form af Materiale. Men det gjorde man ikke. Jeg formoder, at de to ærede Medlemmer af Finansudvalget, der senere, nemlig under Behandlingen af Garnisonsordningen, tog Spørgsmaalet op gennem et Ændringsforslag, have været den samme Opfattelse som jeg. Det var det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der stillede Forslag om allerede ved Garnisonsloven at ophæve de militære Personers Skatteprivilegium. Dette Forslag blev imidlertid nedstemt med 65 Stemmer mod 41. Jeg haaber dog, at denne Afstemning ikke var noget egentligt Udtryk for Opfattelsen her i Tinget med Hensyn til den foreliggende Sag; jeg tror ikke, at Tingets Flertal ønsker at afvise denne Sag.

Det blev under Sagens Behandling i sidste Samling gjort gældende fra den højtærede Forsvarsministers Side, at Spørgsmaalet burde have været afgjort eller i alt Fald rejst, da man gennemførte de nye Lønningslove for Hæren og Søværnet. Overfor denne Udtalelse skal jeg tillade mig at henvise til, at Bebrejdelsen for, at Sagen ikke kom frem den Gang, i alt Fald ikke rammer mig, thi som ærede Medlemmer ville se af Folketingstidende 17. April 1909, Sp. 6190, rettede jeg netop den Gang en Opfordring til Tinget om at ophæve det gældende Skatteprivilegium, idet jeg udtalte følgende: „Endelig vil jeg i Anledning af, at det ærede Medlem fra Ring-